

DESPRE JUDECATA CEA VIITOARE A LUI DUMNEZEU

Sfântul Ierarh Luca al
Crimeii,
icoană

A mai rămas o singură duminică până la Postul Mare. În duminica următoare, Duminica Iertării, Sfânta Biserică ne va chema să ne împăcăm, să ne iertăm unii altora greșelile, amintind că Dumnezeu ne iartă numai atunci când ne iertăm și noi unii pe alții.

Pregătindu-ne pentru nevoința Patruzecimii și pentru această împăcare, sfânta Biserică, prin pericopa evanghelică de astăzi, ne zugrăvește spre învățatură Judecata care va fi la A Doua Venire a Fiului lui Dumnezeu.

Hristos va veni în toată slava Sa cerească, și înaintea Lui se vor aduna toate popoarele, toți dreptii și toți păcătoșii; nimeni nu va putea rămâne deoparte, nimeni nu se va putea piti în spatele altcuiva.

Domnul îi va despărți pe drepti de păcătoși: dreptii vor merge de-a dreapta Lui, păcătoșii de-a stânga. Domnul va spune: *Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția gătită vouă de la întemeierea lumii* (Mt. 25, 34).

De la zidirea lumii a fost deja prevăzută, a fost deja hotărâtă această Înfricoșată Judecată, a fost deja pregătită împărăția Cerurilor. „Cu ce bunătați se poate asemui această binecuvântare?” - se întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur.

„Câtă cinste, câtă fericire este în el! Hristos n-a zis: primiți, ci: moșteniți - ca pe propriul nostru avut, ca pe avutul nostru părintesc, pe care îl avem de veacuri”. Pentru ce virtuți se va pogorî asemenea milostivire asupra dreptilor la Judecata lui Dumnezeu? Ni le arată însuși Judecătorul - Hristos. *Flămând am fost, va spune El, și M-ați hrănit; însetat am fost, și Mi-ați dat să beau; străin am fost, și M-ați primit; gol am fost, și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost, și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine* (Mt. 25, 36). Precum vedem, frați și surori, la Judecata lui Dumnezeu se vor descoperi faptele dragostei și milostivirii, săvârșite de către drepti în viața lor pe acest pământ. Totuși, dreptii, cu toate virtuțile lor, se vor socoti, din preadânca lor smerenie, niște robi netrebniți (v. Lc. 17, 10), nevrednici de mila lui Dumnezeu. Ei nu vor începe să amintească toate faptele lor bune, dragostea și milostivirea lor.

Chiar li se va părea că n-au făcut nici un lucru bun: așa va fi smerenia lor, însușirea prin care strălucesc toți dreptii. Ei nu se vor dezvinovăți la această Judecată, ci, dimpotrivă, se vor învinui.

Vor spune Domnului: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând, însetat, suferind, bolnav, gol sau în închisoare și ți-am arătat milă?”. Atunci, Domnul Se va ridica în apărarea lor împotriva învinuirilor pe care singuri și le vor aduce. El le va spune: *întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut* (Mt. 25, 40). După cum vedem, Domnul îi miluiește și îi îndreptățește pe drepti prin viața lor cea dreaptă și le dăruiește nemăsurat mai mult decât s-ar fi putut aștepta ei.

După aceea, întorcându-se către cei de-a stânga, va spune: „N-ați hrănit nici unul dintr-acești frați ai Mei mai mici, nu le-ați dat de băut, nu le-ați arătat milă: înseamnă că nici pentru Mine nu ați făcut nimic, și care atare meritați chinul veșnic” (v. Mt. 25, 46).

De ce această osândă aspră? Pentru că n-au făcut lucrul cel mai important din viață: n-au răspuns la nevoia aproapelui în numele lui Hristos. Ce înseamnă să împărți bucata de pâine cu cel flămând ori să mergi la un bolnav în numele lui Hristos? Înseamnă ca inima ta să răspundă cu împreună-pățimire la foamea și la durerea lui, să trăiești amarul lui ca pe al tău propriu, să suferi împreună cu el